

MONS. STANISLAV ZVOLENSKÝ
pozsonyi érsek-metropolita

PÁSZTORLEVELE

A POZSONYI FŐEGYHÁZMEGYE LÉTESÍTÉSÉNEK 13. ÉVFORDULÓJA,
2021 NAGYBÖJTI IDŐSZAKÁNAK MEGKEZDÉSE,

VALAMINT A POZSONYI FŐEGYHÁZMEGYEI KARITÁSZ CÉLJAIRA SZERVEZETT GYŰJTÉS ALKALMÁBÓL

Kedves testvérek a Pozsonyi Főegyházmegyében,

az elmúlt vasárnap, február 14-én lelki közösségünk, a Pozsonyi Főegyházmegye létrejöttének 13. évfordulóját ünnepeltük. Ebből az alkalomból fordulok most hozzátok. Ebben az időszakban különösképpen is tudatosítjuk a közösség szükségességét, mely megerősíthet minket. A világjárvány és a higiéniai óvintézkedések korlátoznak minket a közösségi kapcsolatokban. Éppen ezért nagyon fontos, hogy a rendelkezésünkre álló eszközök segítségével lelki közösséget éljünk át. Hálásak vagyunk, hogy minden plébánia és minden lelki közösség, mint Krisztusban testvérek, kölcsönös önzetlenséggel köttetünk össze a hitben, a reményben és a szeretetben, amikkel az Úrhoz és felebarátunkhoz is fordulunk.

Beléptünk a nagyböjti időszakba és a húsvét ünneplésére készülünk. Irányítsuk most figyelmünket a szent evangélium szövegére, melyet az imént hallottunk. Egyszerű és mély üzenetre találunk benne. Szent Márk evangélista e szavakkal fogalmaz: *„A Lélek kivitte Jézust a pusztába. Negyven napig kint volt a pusztában, és megkísértette a sátán. Vadállatokkal volt együtt, és angyalok szolgáltak neki.”*

Hogyan kell ezt értelmeznünk? Az Úr Jézus nyilvános működésének kezdeténél tartott. Először megkeresztelkedett Keresztelő Szent Jánosnál a Jordánban, kifejezve ezzel a Jordán folyónál működő Keresztelő Szent János által hirdetett bűnbánat szükségességét. Majd az evangélium beszámol arról, hogy Isten Lelke a pusztába vezette őt, ahol kísértéseknek volt kitéve. Amikor az Úr Jézus a pusztába vonult, a magányba vonult, hogy benső összeszedettséget éljen át, hogy felkészüljön nyilvános működésére, hogy megkezdje a harcot a reá bízott küldetésének teljesítése érdekében. A megkísértésről szóló szavak arra mutatnak rá, hogy az Úr Jézus az emberre leselkedő veszélyekbe szállt alá. Minden kísértés lényege az Isten elhagyása. A kísértés abban áll, hogy mindaz mellett, ami életünkben sürgetően lényegesnek tűnik, Isten csak másodrangúnak számítsa, hacsak nem fölösleges vagy akár zavaró tényezőnek. A minket sokféle alakban veszélyeztető kísértés a saját erőből, Isten nélkül, a világban vagy legalább a saját környezetünkben felállított rendért folytatott igyekezetben áll, kizárólagosan csak a saját képességekkel számolva, valódinak csupán a földi és anyagi valóságokat elismerve, Istent pedig mint valami illúziót félreállítva.

Az Úr Jézus a pusztában alászállt az emberre leselkedő veszélyekbe, mert csak így válhatott az elesett ember fölemeltté. Jézus küldetésének lényege az, hogy az emberi lét drámájába belépett, egészen az emberi létezés mélyére kellett alászállnia, hogy így megtalálja ott „az elveszett bárányt”, vállalja vegye és hazavigye, ahogy ezt egyik példabeszédében kifejezte (vö. Lk 15, 4-6).

Jézus Krisztus az emberi létezés egészébe kívánt alászállni és az emberi létezés egész történelmét át akarta ölelni, kezdve az első embertől, Ádámtól. Jézus küldetéséhez, már a keresztségnél előre kifejezett és mindannyiunk iránt tanúsított szolidaritásához tartozik, hogy az emberi létezés veszedelmeinek, veszélyeinek teszi ki magát. A Zsidókhoz írt levélben e szavakkal kerül ez kifejezésre: *„Ezért minden tekintetben hasonlónak kellett válnia testvéreihez, hogy irgalmas és Istenhez hűséges főpap legyen, és kiengesztelje a nép bűneit. Így, mivel maga is kísértést szenvedett, tud segíteni azokon, akik a kísértéssel küzdenek“* (Zsid 2, 17-18). *„Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt“* (Zsid 4, 15). A megkísértés eseménye így szorosan összefügg a keresztség eseményével, melyben Jézus szolidaritást vállalt a bűnösökkel.

Márk evangélista az ő rövid beszámolójában a megkísértésről (vö. Mk 1, 13) párhuzamot von Ádámmal, az első emberrel az édenkertben. Ezekkel a szavakkal került ez kifejezésre: *„Vadállatokkal volt együtt, és angyalok szolgáltak neki.“* A puszta, mely az édenkert ellentétje, a kiengesztelődés és üdvösség helyévé válik. A vadállat, mely az emberre leselkedő legkonkrétabb formájú veszélyt jeleníti meg a teremtmény iszonyata és a halál hatalma által, barátságossá válik, mint az édenben. A vadállatokkal való nyugodt együttélés képével az a béke kerül kifejezésre, melyet Izajás próféta a messiási időkre hirdetett: *„Akkor majd együtt lakik a farkas a bárányal, és a párduc együtt tanyázik a gödölyével...“* (Iz 11, 6). Ott, ahol elhatalmasodott a bűn, ismét visszaáll a harmónia az ember és Isten között, megjelenik a teremtett világ kiengesztelődése, a bűnnel sebzett és szétdúlt teremtett világ ismét a béke helyévé válik, ahogy ezt később Szent Pál mondja, mikor a természet sóhajairól beszél: *„sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását“* (Róm 8, 19). Isten fiait, akik kiengesztelődve Istennel, bensőjükben a lelki béke birtokosai. Ha szeretnénk egyszerűen kifejezni a lényegét, rájövünk, hogy az Istenhez fordulás benső békét hoz. Az, aki megújítja kapcsolatát Istennel, aki kiengesztelődik Istennel, benső békére lel.

A nagyböjti időszak az az idő, amikor arra vagyunk hivatottak, hogy Isten elutasításának, az ő életünkből való eltávolításának kísértését legyőzzük, hogy épp a bűnbánat által hozzá forduljunk és megnyíljunk az Istennel való kiengesztelődés békéjére.

Ezen a lelki úton három lelki cselekedet ajánlott számunkra: az imádság, az alamizsna és a böjt. Mindhárom elindít és egyúttal megtart minket a bűnbánat lelki beállítottságában, Istennel való nyitottságunkban. Következményük pedig a készség a mások iránti szolgálatra és szeretetre. Figyeljünk ma jobban az alamizsnára.

Nagyböjt első vasárnapján főegyházmegyénk karitatív munkájához szükséges eszközökre gyűjtünk. Ebben az időszakban, amikor nem találkozhatunk a szentmiséken templomainkban, kérem, hogy a precharituba.sk internetes oldalon járuljanak hozzá adományaikkal az on-line gyűjtéshez a Pozsonyi Főegyházmegyei Karitás javára. A karitatív szolgálatok a világjárvány idején különösképpen hasznosak. Kifejeződik bennük a hit, mely szeretettel cselekszik. Nagyon értékes például a „küldj táskát“ („*pošli tašku*“) elnevezésű

szolgálat, mellyel az időseket és betegeket segítik az élelmiszer-vásárlásban. Ezek a szolgálatok minden plébánia területén hasznosak.

A Pozsonyi Főegyházmegyei Karitással együttműködve egyházmegyénk több plébániája területén dolgoznak plébániai karitászcsoportok is. Ebből az alkalomból kérek titeket, mérlegeljétek, hogyan lehetne saját plébániátokon plébániai karitást szervezni és alapítani, hogy plébániátok területén szisztematikus és hosszútávú módon lehessen az időseknek, betegeknél, s mindazoknak szolgálatára lenni, akik valamilyen nehézségbe kerültek. Ezt a célt is szolgálja karitatív gyűjtésünk.

Éljük át tehát a következő böjti időszakot a benső béke utáni vágyal, mely az Istennel való kiengesztelődésből fakad. Kölcsonösen buzdítsuk egymást és segítsünk egymásnak.

Mindnyájatokat szívből üdvözöllek, s az imában kérem, hogy mindig óvjon és erősítsen titeket a mindenható Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Ámen.

+

✠ Mons. Stanislav Zvolenský

pozsonyi érsek-metropolita